

Лорънс Уат-Ивънс

Жена в безкрайността

Молбата му очевидно изненада комисията, която трябваше да се произнесе по неговия случай. Досега никой не се бе обръщал към комисията с подобна мотивировка. Крисуъл така и не разбра дали в края на краищата решението се ускори, или не.

Споменът отново изплува в съзнанието му, когато ченгетата го поъмъкнаха към колата. Идвал ли е някой друг с подобна молба? Ще му повярват ли? Още пазеше пропуската, който пазачите му бяха дали пред входа на Пропастта. Пък и нищо нередно не беше сторил. В най-лошия случай просто щяха да го отпратят обратно, тъй че да си остане при своите. Докога? Докато не се побърка от тези безкрайни преходи.

Ако го пуснеха, не му оставаше нищо друго, освен сам да се върне в Пропастта. Вече знаеше всичко, което му бе нужно, ала и този път не намери онова, което търсеше. Ако се беше взел в ръце и следваше създадените от самия него правила, този свят отдавна щеше да е зад гърба му. Но като видя Карен сама, не издържа, предаде се. Вместо да провери набързо и веднага да се върне обратно в Пропастта (както възнамеряваше да стори и както вече се беше случвало с отвратителна повтаряемост четиринадесет пъти), той я проследи до дома ѝ и започна да го наблюдава.

Крисуъл си спомни как надничаше през прозорците, прикривайки се зад храсталациите в градината. Как тя се връщаше с покупките, как се разхождаше с мъжа си... Всичко бе като далечно ехо от друг свят. Спомни си как у него първо пламна яростна омраза към съпруга ѝ, а сетне и решението на всяка цена да го убие и да заеме мястото му. Впрочем едва ли би се решил на подобна постъпка. Поне засега. Но ако разочарованието щеше да го следва във всеки нов свят – си мислеше Крисуъл, – не бе изключено да се подаде на това зловещо изкушение. Но неговите двойници имаха същото право на живот, точно толкова права върху Карен, колкото и той самият. А това означаваше, че както и да се подредят обстоятелствата, замисленото от него щеше да си бъде чиста проба хладнокръвно убийство. Най-лошото обаче е, че номерът не става. Та нали вече минаха пет месеца от смъртта ѝ, няма как да ги върнеш. Но Карен сигурно ги помни, ще иска да си говорят за събития, от които той си няма и представа. За работа, за приятели... Той просто бе изпаднал от хода на времето, загубил бе ориентация, а трябваше да се отчита и всичко онова, което различаваше тази реалност от неговия роден свят! Сигурно имаше такива различия и навярно те не бяха свързани със смъртта на Карен...

Крисуъл седна в колата, осъзнавайки с благодарност, че ченгетата

дори не му нахлузиха белезници. Стори му се, че те повярваха на думите му. Самата му физиономията вече бе някакво убедително доказателство, пък и реакцията на Карен. Когато го закараха до вратата на дома ѝ, тя без сянка от съмнение в гласа си потвърди: „Не този! Това е моят съпруг!“

След това се появи мъжът ѝ – нейният истински мъж, от този свят. Тогава раздразнението ѝ, предизвикано от недоумението на ченгетата, се смени с пълно объркване. Тя гледаше ту единия, ту другия – различаваха се само по дрехите. Ченгетата, естествено, също забелязаха сходството и един от тях запита:

– Кой все пак е вашият съпруг?

Карен ги огледа и в очите ѝ застинаха страх и неувереност. У Крисуъл пламна предателското желание да излъже и така – с измама – да завладее Карен. Но го потисна, макар и с труд, отказа се – едва ли щеше да понесе уплахата и объркването ѝ.

– Този е съпругът ѝ – каза той, – а аз съм от пресечно време. Дойдох тук през Пропастта, защото исках да видя двойника си.

Което не беше съвсем точно. Истината е, че най-много от всичко му се искаше да няма двойник в този свят. Дошъл бе да види Карен. Но как да го обясниш там, пред прага на нейния дом, под изумения ѝ поглед. Затова излъга и позволи на ченгетата да го помъкнат към участъка.

По пътя Крисуъл не обели и дума. Когато колата спря на „Каригън стрийт“, пред входа на участъка, той продължи да седи на мястото си. Едно от ченгетата слезе от колата, заобиколи я и отвори неговата врата. Крисуъл се измъкна послушно, обърна се и замръзна. Точно зад гърба му паркираше стар червен шивролет, зад волана седеше двойникът му, а до него – Карен.

– Защо са тук? – нервно попита арестуваният.

– Трябва да решат дали да отправят обвинение към вас – отвърна ченгето.

– Господи! – изстена Крисуъл, с мъка съдържайки сълзите си при мисълта, че Карен (макар и друга, не неговата Карен) може да го даде под съд.

Двойниците седяха в колата, очаквайки да го въведат в участъка. Макар да знаеше, че тя няма да го чуе, Крисуъл все пак извика:

– Прости ми, Карен!

После го помъкнаха нагоре по стъпалата.

Трябваше да разкаже всичко така, както си беше. Под настойчивия поглед на Карен (Крисуъл се правеше, че не я забелязва) той разказа за

автомобилната катастрофа – как онзи пиан идиот не успя да овладее кормилото и мерцедесът му се вряза в стария червен шевролет. Карен беше буквално сплескана, с обезобразено от стъклата лице. Крисуъл вдигна очи към нея само веднъж. И прочете изписания върху лицето ѝ ужас – същото изражение, което видя в моргата. Бяха я позакърпили, понапудрили раните върху лицето ѝ, но това вече не беше тя. Пред него лежеше безжизнена кукла.

Разбира се, нямаше никакъв смисъл изобщо да споменава за Пропастта – в този свят също имаше Пропасть. Но пък им разказа за специалната комисия, която в неговия свят решаваше кой има право да влиза и излиза от Пропастта. В тукашната реалност никой никога не бе създавал такава комисия. Всеки можеше да хлътне в Пропастта, стига да бе изслушал поне една лекция за паралелните светове или да бе попрелистил кратката история на този феномен. Всеки, който бе предупреден за нищожните шансове да се завърне обратно в собствения си свят, а и за опасностите, дебнещи пътешестващите между световите.

Тук процедурата бе проста. Идващите ги обискираха, принуждаваха ги да отговорят на няколко въпроса, а след това ги пускаха. Когато го освободиха, той тръгна направо към „своя“ дом. Както бе правил също цели четиринайсет пъти преди това.

Никой не му отвори, когато позвъни. Крисуъл извади ключа си, но куражът мигом го напусна. Ами ако и ключът е същият? Възможно бе дори такова сходство между световите! Ако влезеше, това щеше да е нарушение на закона. Докато се колебаеше, Крисуъл забеляза приближаваща към къщата непозната синя кола и безпогрешно разпозна седналия зад волана свой двойник.

Отказа се. Нямаше никакви намерения да краде жената на двойника си. Сигурно сред безкрайното множество от светове, които Пропастта свързва в едно, би трябвало да има и такъв, в който Карен е жива, а той самият – мъртъв. В това Крисуъл не се съмняваше. Нещо повече – вярваше в него тъй дълбоко, както искрено религиозните хора вярват в Бога. И се бе заклел да намери този свят – света, в който Карен го очаква, самотна и страдаща като него самия.

Отдалечи се с бързи крачки, за да не бъде забелязан около къщата. Пое към Пропастта, към своя шестнадесети опит. Но не се бе отдалечил и на две пресечки от дома, когато покрай него премина червеникавият шевролет. Зад волана му седеше Карен. Караше внимателно и предпазливо както винаги, Крисуъл застина като хипнотизиран от появата ѝ. Карен, сама, връща се у дома... В отсъствието на съпруга, който

сигурно би разрушил илюзията, тя приличаше толкова много на собствената му жена, че Крисуъл не издържа. Обърна се и тръгна след нея – с наслада проследи как вкарва колата в гаража, как вади от багажника покупките, как спира пред прага и рови в чантата, за да извади ключовете...

Крисуъл се скри в храсталаците – ей така, просто да погледа, да зърне за миг късче от живота, който она пиян кретен му отне. Само мъничко, Господи, съвсем мъничко... Но това мъничко се удължаваше и удължаваше, а той все не можеше да откъсне очи... Изгуби всякакво чувство за предпазливост и реши, че е нереален, невидим за другите. Та нали той е там, вътре в дома, близо до Карен. Как тогава може да бъде и тук, в храстите?

Все пак го забелязаха. Двойникът тайно позвънил в полицията и сега Крисуъл трябваше да обяснява всичко на един сержант и двама офицери. Когато свърши, погледна Карен, която се разрида сред настъпилото неловко мълчание. И той не успя да сдържи сълзите си. Но тя се обърна към другия. Съпругът ѝ я прегърна, притисна я до себе си и поглади косите ѝ. Желаше да я утеши, ала в погледа му се четеше и недоумение, и жалост, и гняв.

– Госпожо – наруши мълчанието сержантът, – ще направите ли оплакване срещу този гражданин? Ако не, ще го изпроводим до Пропастта. Така постъпваме с всички нежелани гости. Ако се оплачете, ще сторим същото, но преди това ще бъде съден.

– Пуснете го – рече двойникът.

– Благодаря ви – произнесе Крисуъл.

Двойникът погледна жена си, после се вгледа в него:

– Желая ви успех.

– Благодаря – промълви самотникът. – Сержант, ако някой ще ме придружи до Пропастта, готов съм да тръгна веднага.

Сержантът кимна.

След около половин час Крисуъл наближи вратата. В този свят имаше врата. Зееше в полуразрушената ограда, скована набързо от шперплат и други вехтории навярно още в първите дни след появата на Пропастта. Личеше, че тогава тук са царели паниката и объркването. Сега край оградата властваше спокойствието. Отнякъде струеше слънчева светлина. От някое друго пространство, от някой друг свят, където Пропастта все още не бе покрита отгоре. Крисуъл само леко се приведе и хлътна през вратата. И светлината изчезна...

Петнайсет пъти беше стоял така пред Пропастта и нито веднъж не

успя да проумее какво всъщност виждат очите му. Дори след всичките описания, които беше изчел, дори подир всичките теории, на които се бе наслушал. Сигурен беше само в едно – светът, който се виждаше зад оградата, съвсем не беше светът, в който попадеше, след като прекрчваше напред. Какъвто и да бе онзи слънчев свят, той беше някъде твърде далеч в пресечното време и вероятно нямаше нищо общо с познатия на Крисуъл свят. А на него му се искаше само едно – да попадне в своя собствен свят. Но с една-единствена разлика – там Карен да е жива и самотна...

Крисуъл направи крачка напред. Както винаги не почувства нищо необикновено, никакво усещане за преход – само обхващащата го за миг паника, водопадът от светлини и сенки, преливащ накрая в леко потрепваща пред очите му картина. Това бе всичко. Но той вече знаеше, че е напуснал завинаги света зад гърба си, потъвайки в кръстовището на времената.

Крисуъл се обърна и излезе от Пропастта напълно сигурен, че е невъзможно да се е върнал отново в света, от който бе прогонен. Пропастта е пълна с безкраен брой пресичащи се светове. За да се върнеш обратно, трябва да направиш крачката назад с точност до размерите на електрон. Но той мина близо и този свят би трябвало да прилича на неговия собствен. Засега поне оградата около Пропастта изглеждаше по същия начин. Крисуъл почука на вратата.

Никой не му отвърна и той натисна дръжката на бравата. Вратата се откряна, Крисуъл се озова на паркинга и се огледа. Нямаше нито охрана, нито учени. Не те преджобваха, не те разпитваха. От сглобемите къщи и павилиони, които заобикаляха Пропастта в оня свят (а и в многото други, които беше посещавал), нямаше и следа. Оградата на паркинга пред хотел „Холидей“ не бе ремонтирана от памтивека. Крисуъл се огледа и повдигна рамене – така бе по-добре. Докато затваряше вратата зад себе си, зърна залепен върху нея надпис: „Опасна зона! Влизане на ваш риск!“. Усмихна се и тръгна нагоре към хотела.

От телефона до входа поръча такси, сетне си купи шоколад от автоматата. Монетата свърши работа – това го обнадежди, че и хартиените банкноти няма да предизвикват подозрения. Когато таксито пристигна, той седна на задната седалка и съобщи домашния си адрес. Крисуъл внимателно оглеждаше улиците, по които минаваха. Тук-там откриваше по някоя незначителна разлика – различни реклами, боядисани в друг цвят къщи... Но в общи линии всичко му беше познато, явно не се бе отдалечил твърде много от своя свят.

Колата спря, Крисуъл се разплати и шофьорът пое парите му безмълвно. След като остана сам, тръгна по пътеката в градината. Храстите бяха доста по-ниски, той никога не ги подрязваше толкова много. Отляво на входната врата имаше още една. Крисуъл крачеше по пътеката, опитвайки се да открие разликите. Щорите на гостната също бяха различни и Крисуъл неочаквано осъзна, че в тази реалност той не живее тук. Никакъв двойник не би допуснал толкова съществени промени. Все пак приближи до вратата и позвъни.

Отвори му непозната тридесетгодишна жена, дребничка, добре сложена, с красиви червеникави коси и миловидно лице.

– Какво обичате? – попита тя.

– Ъ-ъ-ъ... Извинете ме, търся Карен Крисуъл. Госпожа Карен Крисуъл.

– О, това е жената, от която купихме къщата. Разбирате ли... Нея я няма, вече три месеца живеем тук.

– Замина ли? Къде?

– М-м-м...

– Вижте, госпожо, трябва да я намеря на всяка цена. Става дума за брата на съпруга й...

Крисуъл си помисли, че така е най-добре. Тъй де, не е ли брат на своя двойник? Ако тук съществува Карен Крисуъл, ако тя живее в този дом, значи е неговата съпруга. Моминското й име беше Хохст.

– Честно да ви кажа, с нищо не мога да ви помогна.

– Защо? – Крисуъл едва не се разкрещя, но бързо се овладя. – Извинете. Всичко това е някак твърде неочаквано. Къде би могла да замине и защо?

– След смъртта на мъжа си тя не пожела да живее повече в тази къща. Казваше, че е твърде голяма за самотна жена като нея, че всичко тук й напомня за него. Бързаше и затова я продаде доста евтино. Ако не беше така, ние едва ли бихме могли да си позволим такъв дом.

Нещо приседна в гърлото на Крисуъл, сякаш огромен товар се смъкна от плещите му. Той отново си спомни какво беше това надеждата.

– Мъжът й е починал?

– Преди пет месеца. Не знаехте ли?

– Не. Не сме се виждали от три години. Семейни разногласия...

– Да, такива работи. Загина при автомобилна катастрофа. Жена му го изпратила някъде за нещо и пиян шофьор се връзал в колата...

– Жалко, наистина – рече Крисуъл, едва удържайки предателската

си усмивка. Бе изненадан и от факта, че толкова се радва на собствената си смърт.

– Да, тя го преживя трудно. Никога не съм виждала човек, който толкова да страда. Казваше, че не може да живее без съпруга си на този свят. Затова уреди нещата, продаде къщата и се упъти към хотел „Холидей“, на Четвърто авеню. Казват, че е преминала през онази дяволия, през Пропастта, както ѝ викат. Беше уверена, че някъде непременно ще го намери, че някъде трябва да има свят, в който той е жив, а тя – умряла. Че с цената на всичко ще намери този свят, дори ако трябва да го търси до свършека на дните си. Тъй рече – „ще търси този свят до свършека на дните си“. Нали виждате, не мога да ви помогна. Просто нея я няма тук.

Крисуъл отново потъна в бездната на отчаянието. Без да промълви нито дума, той се извърна и тръгна обратно по пътеката. Беше толкова близо, толкова близо! Ако Карен поне мъничко беше почакала, поне мъничко... Но той ще я намери. Тя е там, в Пропастта, в една от многото вселени, които този феномен свързва. Той трябва да я намери. Нея – жената, която обичаше. Крисуъл се втурна тичешком към Пропастта. Бягаше и плачеше като дете...

КРАЙ

© 1988 Лорънс Уат-Ивънс
© Людмила Георгиева, превод от английски

Lawrence Watt-Evans
An Infinity of Karen, 1988

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1284>]